

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoPr/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313213900
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8313213900.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v individuálnom pracovnoprávnom spore žalobkyne O. O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, zast. JUDr. Lýdiou Farbakyovou, advokátkou, Floriánova 12, Prešov proti žalovanej R. S. G. XX, G., zast. JUDr. Martinou Řeřichovou, PhD., advokátkou, Mierová 2529/87, Humenné o náhradu mzdy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 11Cpr/3/2013-379 z 04.01.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v časti o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy do sumy 19.009,37Eur s úrokom z omeškania vo výške:

- 9,5% ročne do sumy 211,05 eur od 15.07.2011 do zaplattenia,
- 9,5% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.08.2011 do zaplattenia,
- 9,5% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.09.2011 do zaplattenia,
- 9,5% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.10.2011 do zaplattenia,
- 9,25% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.11.2011 do zaplattenia,
- 9% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.12.2011 do zaplattenia,
- 9% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.01.2012 do zaplattenia,
- 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.02.2012 do zaplattenia,
- 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.03.2012 do zaplattenia,
- 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.04.2012 do zaplattenia,
- 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.05.2012 do zaplattenia,
- 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.06.2012 do zaplattenia,
- 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.07.2012 do zaplattenia,
- 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.08.2012 do zaplattenia,
- 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.09.2012 do zaplattenia,
- 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.10.2012 do zaplattenia,
- 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.11.2012 do zaplattenia,
- 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.12.2012 do zaplattenia,
- 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.01.2013 do zaplattenia,
- 5,75% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.02.2013 do zaplattenia,
- 5,75% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.03.2013 do zaplattenia,
- 5,75% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.04.2013 do zaplattenia,
- 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.05.2013 do zaplattenia,
- 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.06.2013 do zaplattenia,
- 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.07.2013 do zaplattenia,
- 5,5% ročne zo sumy 720,32eur od 15.08.2013 do zaplattenia a vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady mzdy a úrokov z omeškania mení rozsudok tak, že žalobu zamieta.

II. Zrušuje rozsudok vo výroku o poplatkovej povinnosti žalovanej.

III. Žalobkyni priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 27,96% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ť o v o d n e n i e :

1. V záhlaví tohto rozhodnutia označených strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) rozhodol nasledovne, cit.:

· „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 28 135,93 eur s úrokom z omeškania vo výške:

- 9,5% ročne zo sumy 226,93 eur od 15.7.2011 do zaplataenia,
 - 9,5% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.8.2011 do zaplataenia,
 - 9,5% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.9.2011 do zaplataenia,
 - 9,5% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.10.2011 do zaplataenia,
 - 9,25% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.11.2011 do zaplataenia,
 - 9% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.12.2011 do zaplataenia,
 - 9% ročne zo sumy 703,50 eur od 15.1.2012 do zaplataenia,
 - 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.2.2012 do zaplataenia,
 - 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.3.2012 do zaplataenia,
 - 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.4.2012 do zaplataenia,
 - 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.5.2012 do zaplataenia,
 - 9% ročne zo sumy 756 eur od 15.6.2012 do zaplataenia,
 - 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.7.2012 do zaplataenia,
 - 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.8.2012 do zaplataenia,
 - 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.9.2012 do zaplataenia,
 - 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.10.2012 do zaplataenia,
 - 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.11.2012 do zaplataenia,
 - 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.12.2012 do zaplataenia,
 - 8,75% ročne zo sumy 756 eur od 15.1.2013 do zaplataenia,
 - 5,75% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.2.2013 do zaplataenia,
 - 5,75% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.3.2013 do zaplataenia,
 - 5,75% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.4.2013 do zaplataenia,
 - 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.5.2013 do zaplataenia,
 - 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.6.2013 do zaplataenia,
 - 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.7.2013 do zaplataenia,
 - 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.8.2013 do zaplataenia,
 - 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.9.2013 do zaplataenia,
 - 5,5% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.10.2013 do zaplataenia,
 - 5,25% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.11.2013 do zaplataenia,
 - 5,25% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.12.2013 do zaplataenia,
 - 5,25% ročne zo sumy 797,50 eur od 15.1.2014 do zaplataenia,
 - 5,25% ročne zo sumy 841 eur od 15.2.2014 do zaplataenia,
 - 5,25% ročne zo sumy 841 eur od 15.3.2014 do zaplataenia,
 - 5,25% ročne zo sumy 841 eur od 15.4.2014 do zaplataenia,
 - 5,25% ročne zo sumy 841 eur od 15.5.2014 do zaplataenia,
 - 5,15% ročne zo sumy 841 eur od 15.6.2014 do zaplataenia,
 - 5,15% ročne zo sumy 841 eur od 15.7.2014 do zaplataenia
- a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

· Priznáva žalobkyni voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 88,72%.

· O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

· Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok za návrh vo výške 1688 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 4, § 79 ods. 1, ods. 2 Zákonníka práce účinného k 30.06.2010, § 1 ods. 1, § 29 zák. č. 553/2003Z.z., § 101, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995Z.z. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Výrok o poplatkovej povinnosti žalovanej § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch.

3. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu sú nároky žalobkyne z neplatného skončenia pracovného pomeru - náhrada mzdy, pričom rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 21C/155/2010 zo dňa 19.04.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2014, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31.07.2014 a vykonateľnosť 05.08.2014 súd určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce daný žalobkyňou listom žalovanej zo dňa 30.06.2010 je neplatný. Žalovaná bola zaviazaná uhradiť náhradu trov konania žalobkyňou a náhradu trov konania štátu. Podanou žalobou sa žalobkyňa v súlade so svojím návrhom na zmenu žalobného petitu a v súlade so späťvzatím žalobného návrhu domáhala zaplata sumy 29.817,93 eur s príslušným úrokom z omeškania od 15.07.2011 do 15.09.2014. S prihliadnutím na ust. § 29 Zák. č. 553/2003 Z.z., ktoré boli vyššie citované súd mal za preukázané aj výšku priemerného zárobku žalobkyne za roky 2011, 2012, 2013 a 2014, pričom súd vychádzal s platových taríf pedagogických zamestnancov a zvýšenia platových taríf v závislosti od dĺžky započítanej praxe, kde podľa týchto taríf mala byť zaradená žalobkyňa do platovej triedy 11 a kde jej funkčný plat v roku 2011 činil sumu 703,50 eur, v roku 2012 jej funkčný plat pozostával so sumy 622,- eur ako základná platová tarifa a z príplatku za XX odpracovaných rokov vo výške 134,- eur, celková suma v roku 2012 bola 756,- eur, v roku 2013 bola celková suma 793,50 eur a pozostávala zo základného tarifného platu 653,50 eur a z príplatku za odpracovaných XX rokov 144,- eur, za rok 2014 bola celková výška mesačného príjmu 841,- eur, ktorá pozostávala zo základného tarifného platu 686,50 eur a príplatku za odpracovaných XX rokov vo výške 154,50 eur. Taktiež z predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že v čase od 22.06.2011 do 31.12.2011 bola vyplatená žalobkyňou dávka v nezamestnanosti v celkovej výške 1.395 eur a to za obdobie od 22.06.2011 do 30.06.2011 vo výške 68,60 eur, za mesiac júl 2011 vo výške 236,30 eur, za mesiac august vo výške 236,30 eur, za september vo výške 228,70 eur, za mesiac október vo výške 236,30 eur, za mesiac november vo výške 228,70 eur, za obdobie mesiaca december od 01.12.2011 do 21.12.2011 vo výške 160,10 eur. Takisto bolo preukázané, že od 13.02.2012 nastúpila žalobkyňa do pracovného pomeru s obcou N., pričom rozsah pracovného času bol 20 hodín týždenne a bol jej priznaný funkčný plat vo výške 336,- eur od 13.02.2012. Za obdobie od 03.09.2012 jej bol priznaný funkčný plat 336,- eur ako to vyplýva z oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 03.09.2012. Za obdobie od 01.01.2013 jej bol priznaný plat 354,50 eur ako to vyplýva z oznámenia o výške a zložení funkčného platu od 02.01.2013. Z Dodatku č. 1 zo dňa 16.12.2013 vyplýva, že sa pracovný pomer žalobkyne so zamestnávateľom obec N. predlžil na dobu do 18.06.2014. Taktiež bolo potvrdením Z. A. preukázané, že od 22.06.2011 bol žalobkyňou priznaný invalidný dôchodok vo výške 284,10 eur, ktorý bol od 01.01.2012 v sume 293,50 eur mesačne, od 01.01.2013 vo výške 299,40 eur mesačne, od 01.01.2014 vo výške 303,90 eur mesačne. Od 08.01.2014 bol znížený na 218,80 eur mesačne. Taktiež z lekárskej správy Z. A. zo dňa 11.10.2016 vyplýva, že môže pracovať žalobkyňa na pôvodnom pracovisku, môže vykonávať prácu učiteľky a administratívne práce a jej obmedzenie pracovných schopností spočíva v tom, že môže vykonávať prácu len v prostredí bez nočných zmien, fyzicky namáhavej práce s možnosťou diétného stravovania. Taktiež nebolo spochybnené, že od 30.06.2010 do 21.06.2011 bola žalobkyňa práceneschopná.

4. Taktiež bolo preukázané, že listom zo dňa 26.07.2010, ktorý bol žalovanej doručený dňa 28.07.2010 oznámila žalobkyňa žalovanej, že skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnaní. Pokiaľ tak žalobkyňa urobila aj listom zo dňa 06.09.2010, súd takýto úkon považoval za nadbytočný a za čas, kedy bolo žalobkyňou oznámené žalovanej, že trvá na zamestnaní považoval dátum doručenia prvého oznámenia t.j. 28.07.2010. O tejto doby patrí žalobkyňou náhrady mzdy. Žalobkyňa si však náhradu mzdy uplatnila až po skončení práceneschopnosti t.j. od júna 2011 (výplatný termín 14.07.2011).

5. Žalovaná vznesla námietku premlčania s tým, že považuje nárok žalobkyne za obdobie od 28.07.2010 do 01.10.2013 za premlčaný. Žaloba bola podaná dňa 01.10.2013. Nárok žalobkyne na náhradu mzdy za obdobie od 28.07.2010 do 30.09.2010 je premlčaný, avšak žalobkyňa si za toto obdobie nárok na náhradu mzdy neuplatnila. Nárok na náhradu mzdy si žalobkyňa dňa 01.10.2013 uplatnila za obdobie od

júna 2011 a uplatnila si ho včas. Od 01.06.2011 do 01.10.2013 neuplynula trojročná premlčacia lehota, preto súd nárok žalobkyne za premlčaný nepovažoval.

6. Žalovaná namietala odôvodnenosť priznania nároku na náhradu mzdy za obdobie nad 12 mesiacov a žiadala, aby súd nepriznal žalobkyňi náhradu mzdy za obdobie od 22.06.2012 do 31.08.2014 kde za dôvody nepriznania náhrady mzdy žalovaná považuje skutočnosť, že žalobkyňa bola od 22.06.2011 zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie a bola jej vyplácaná dávka v nezamestnanosti a od 13.02.2012 žalobkyňa nastúpila na R. N. ako asistent učiteľa kde jej bola vyplácaná mzda. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala, že pracovala u tohto zamestnávateľa na polovičný pracovný úväzok len so zaradením do 10 platovej triedy, argumentovala žalovaná tým, že žalobkyňa nepredložila žiadne doklady potvrdzujúce, že by sa snažila zabezpečiť si výhodnejšie zamestnanie. Žalobkyňa si prácu riadne nehľadala a bola dobrovoľne nezamestnaná od 22.06.2011 do nástupu na R. S. N. dňom 13.02.2012. Prácu, ktorá jej bola ponúkaná zo strany žalovanej v školskom klube odmietla s odôvodnením, že je táto práca pre ňu ponižujúca. Taktiež žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že žalobkyňi bolo vyplatené aj odstupné vo výške 2.110,50 eur vo výplatnom termíne v júni 2011. Skutočnosť tvrdenia žalovanej, že si žalobkyňa nehľadala prácu, táto vyvrátila predložením listinných dôkazov, z ktorých vyplýva, že 08.02.2012 žiadala R. N. o prijatie do pracovného pomeru. Predložila list Y. R. v C. zo dňa 19.06.2012, z ktorého vyplýva, že na základe výberového konania zo dňa 18.06.2012 nebola prijatá do pracovného pomeru. Taktiež na preukázanie jej tvrdení bola predložená pozvánka na výberové konanie zo dňa 23.01.2012 kde bola pozvaná žalobkyňa na výberové konanie na funkciu riaditeľa R. S. S. Z. na deň 31.01.2012 a takisto svedčí o tom oznámenie výsledkov tohto výberového konania zo dňa 03.02.2012, že na funkciu riaditeľa základnej školy nebola žalobkyňa vybraná. Je treba poukázať na skutočnosť, že v čase od 30.06.2010 do 21.06.2011 bola žalobkyňa práceneschopná. Od januára 2012 sa snažila zamestnať a aj po tom čo si našla prácu na R. S. N., snažila si nájsť výhodnejšie zamestnanie. Príjem žalobkyne, ktorý dosiahla v pracovnom pomere na R. S. N. však nedosahoval príjem, ktorý by dosahovala v pôvodnom zamestnaní a ktorého výška príjmu v roku 2012 by dosahovala sumu 756,- eur, v roku 2013 793,50 eur v roku 2014 841,- eur, pričom príjem z pracovného pomeru na R. S. N. bol vo výške 336,- eur v roku 2012, vo výške 354,50 eur v roku 2013 a 2014, čo nedosahuje ani polovicu príjmu, ktorý by dosiahla žalobkyňa v predchádzajúcom zamestnaní. Pokiaľ bolo preukázané, že bola poberateľkou invalidného dôchodku od roku 2012, tak invalidný dôchodok nemôže nahrádzať príjem z pracovného pomeru a je evidentné z predloženej lekárskej správy Z., že jej pracovné obmedzenie nebráni vykonávať prácu učiteľky a administratívne práce, pretože ide prevažne o žalúdočné problémy a nie problémy pohybového charakteru, ktoré by jej bránili vykonávať prácu učiteľky. Rovnako aj podľa názoru Krajského súdu poberanie čiastočného invalidného dôchodku nie je obmedzujúcim kritériom pri posudzovaní náhrady mzdy nad dobu 12 mesiacov. Podľa názoru súdu zo strany žalovanej nebolo preukázané, že by žiadala žalobkyňa náhradu mzdy nad dobu 12 mesiacov v rozpore s dobrými mravmi. Žiadne takého dôvody zo strany žalovanej neboli. Naopak, žalobkyňa preukázala, že sa snažila zamestnať ako aj že sa zamestnala, avšak jej príjem z pracovného pomeru nedosahoval výšku príjmu z predchádzajúceho pracovného pomeru. Taktiež bolo preukázané, že sa snažila nájsť si aj výhodnejšie zamestnanie. Čo sa týka ponuky práce zo strany žalovanej na miesto vedúcej školského klubu s rovnakým platom a s rovnakým tarifným zaradením, tak bolo preukázané a žalobkyňa to nepoprela, že túto prácu odmietla s odôvodnením, že na túto prácu je potrebné iba stredoškolské vzdelanie a že čo sa týka náhrady mzdy, tak o tom sa so žalovanou vôbec nebavili, pretože žalobkyňa predpokladala automaticky, že takéto miesto je spojené aj s nižšou mzdou a okrem toho sa chcela žalobkyňa uplatniť na mieste, ktoré vykonávala predtým než s ňou bol rozviazaný pracovný pomer. Žalobkyňa si uplatnila náhradu mzdy od júna 2011 do augusta 2014. Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 11Cpr 3/2013 zo dňa 19.04.2017 súd žalobu zamietol v časti náhrady mzdy za mesiac júl 2014 s výplatou v auguste 2014 vo výške 841,- eur a za mesiac august 2014 s výplatou v mesiaci september vo výške 732,59 eur vrátane príslušného úroku z omeškania. Táto časť nebola napadnutá odvolaním a preto v tejto časti sa rozsudok stal právoplatným.

7. Zriaďovateľom žalovanej je podľa dostupných internetových informácií P. G. a preto sa podľa § 1 ods. 1 zákona č. 553/2003 Z.z. na odmeňovanie žalobkyne v tomto konaní vzťahuje zákon č. 553/2003 Z.z.. Celková výška náhrady mzdy predstavuje sumu 28.135,93 eur. Priznaná suma pozostáva z náhrady mzdy za mesiac jún 2011 od 22.06.2011 vo výške 226,93 eur, za mesiace júl - december 2011 vo výške 703,50 eur mesačne t.j. $6 \times 703,50 = 4.221$ eur, za rok 2012 - $12 \times 756 = 9.072$,- eur, za rok 2013 - $12 \times 797,50 = 9.570$,-eur, za január až jún 2014 - $6 \times 841 = 5.046$ eur. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností teda súd priznal žalobkyňi náhradu mzdy vo výške 28.135,93 eur. Je nepochybné, že ide o

mzdu v hrubom, pričom žalovaná je povinná uhradiť žalobkyni náhradu mzdy v čistom, t.j. po očistení mzdy od odvodov a daní.

8. Ďalšou spornou otázkou, ktorá vznikla medzi stranami sporu je otázka, či patria žalobkyni úroky z omeškania za čas kedy jej nebol vyplácaný funkčný plat. V tejto súvislosti sa súd stotožnil s názorom, ktorý bol vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/76/2011 z 31.05.2012 kde sa uvádza, že vo všeobecnosti platí, že v prípade ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe a v prípade absencie takejto dohody najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca je v omeškani. Toto tvrdenie podporuje aj Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017, kde sa uvádza: Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške. Z vyššie uvedených dôvodov, súd mal za to, že patria žalobkyni aj úroky z omeškania. Je pravdou, že žiaden pracovnoprávny predpis nezakotvuje výšku úrokov z omeškania v pracovnoprávných vzťahoch, sa v tomto prípade postupuje podľa občianskoprávných predpisov v súlade s § 1 ods. 4 Zákonníka práce a preto by sa malo postupovať podľa týchto ustanovení aj v prípade omeškania s výplatom u zamestnávateľa. Podľa vyjadrenie žalobkyne bol výplatný termín k 14. dňu v mesiaci. Žalovaná tento termín nepoprela, preto súd priznal žalobkyni úrok z omeškania každý mesiac odo dňa nasledujúce po dni výplaty, t.j. od 15. dňa v mesiaci.

9. Tento rozsudok včas podaným odvolaním v celosti napadla žalovaná, vytýkajúc súdu prvej inštancie nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP). Jej odvolacie námietky možno zhrnúť do nasledovných rovín: (i) názor, že náhrada mzdy by mohla byť žalobkyni priznaná najviac za obdobie od 28.07.2010, kedy žalobkyňa žalovanej oznámila, že trvá na ďalšom zamestnaní do 28.07.2013 (36 mesiacov), pričom za obdobie od 30.06.2010 do 21.06.2010, kedy bola žalobkyňa práce neschopná, žalobkyni náhrada mzdy nepatrí; (ii) súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady mzdy nezohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa po oznámení, že trvá na ďalšom zamestnaní poberala nemocenské dávky, dávku v nezamestnanosti, počas zamestnania u R. poberala plat, ako i to, že jej bola vyplatená suma 2.110,50Eur ako odstupné, ktorej jej však z dôvodu, že nedošlo ku platnému skončeniu pracovného pomeru nepatrí, pričom za dobu, za ktorú jej súd prvej inštancie priznal náhradu mzdy, žalobkyňa príjem dosahovala, teda nebola v situácii, kde jej pracovnoprávne postavenie by nemalo byť neisté a teda podľa odvolateľky výkon práv žalobkyne je zjavne v rozpore s dobrými mravmi a súd prvej inštancie sa nedostatočne potom vypořiadal so žiadosťou odvolateľky na zníženie náhrady mzdy presahujúcej 12 mesiacov; (iii) názor, že na daný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Zákonníka práce, a pri pripustení aplikácie zák. č. 553/03Z.z., nemal súd priznať náhradu mzdy ako súčet hrubých plátov, kde vo výrokovej časti iba uviedol sumu 28.135,93Eur, no nie je zrejmé, či sa jedná o sumu vrátane odvodov a daní, alebo táto suma predstavuje čistú mzdu; (iv) názor, že žalobkyni nepatria úroky z omeškania a (v) názor, že v predmetnom spore je namieste pri rozhodovaní o trovách konania postup podľa § 257 CSP s poukazom na dĺžku konania ako i skutočnosť, že žalovaná je rozpočtovou organizáciou. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalobkyni náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov nepriznať a súčasne uplatnila trovy odvolacieho konania.

10. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť majúca za to, že náhradu mzdy presahujúcu 12 mesiacov nemožno priznať iba výnimočne v prípadoch, ak by výkon práva tejto náhrady bol v rozpore s dobrými mravmi, čo nie je daný prípad s tým, že za správny považuje i záver súdu o tom, že má nárok na náhradu mzdy od 22.06.2011, t.j. od kedy bol je pracovný pomer skončený.

11. Žalovaná v následnom vyjadrení sa s tvrdeniami žalobkyne nestotožnila. Iné podania strán už potom dané neboli.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné a čiastočne nedôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie čiastočne ako vecne správny potvrdiť s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, čiastočne ako vecne nesprávny s použitím § 388 CSP zmeniť a čiastočne s použitím § 391 CSP zrušiť.

13. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec však nesprávne právne posúdil.

14. Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu napadnutého rozsudku je len právne posúdenie otázky od kedy a v akej výške patrí žalobkyni náhrada mzdy, ktorú posudzoval už súd prvej inštancie a obidve sporové strany sa k tejto otázke vyjadrili, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

15. Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, ktorý žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške a s úrokmi z omeškania identifikovanými vo výroku rozsudku, a to za obdobie od 22.06.2011 do 30.06.2014.

16. Z obsahu spisu a dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že skončenie pracovného pomeru žalobkyne učinené žalovanou listom zo dňa 30.06.2010 je neplatné, ako i to, že žalobkyňa listom zo dňa 26.07.2010, ktorý bol žalovanej doručený dňa 28.07.2010 jej oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní.

17. Ak je skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa neplatné a zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer nekončí a ostávajú mu zachované všetky práva a povinnosti plynúce mu z § 47 Zákonníka práce. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi súčasne poskytnúť náhradu mzdy. Rozsah nároku na náhradu mzdy závisí od toho, kedy zamestnanec oznámil zamestnávateľovi svoje rozhodnutie o tom, aby ho ďalej zamestnával. Nárok na náhradu mzdy trvá až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

18. V súdenom spore bol potom ako rozhodujúci okamih, a to, kedy žalobkyňa oznámila žalovanej, že trvá, aby ju naďalej zamestnávala, ustálený deň 28.07.2010, a od uvedeného dňa žalobkyni patrí náhrada mzdy.

19. Možno potom súhlasiť s názorom odvolateľky, že nárok na náhradu mzdy bolo možné žalobkyni priznať iba za obdobie od 28.07.2010, najviac do 28.07.2013, a uvedené nie je možné posúvať, resp. viazať na skončenie pracovného pomeru, resp. ukončenie práceneschopnosti zamestnanca.

20. Je ustálené rozhodovacou praxou, že nárok na náhradu mzdy zamestnancovi nepatrí za dobu jeho práceneschopnosti, za ktorú poberá nemocenské dávky. V súdenom spore bola žalobkyňa práceneschopná od 30.06.2010 do 21.06.2011, za toto obdobie jej náhrada mzdy nepatrí, žalobkyňa si za toto obdobie ani náhradu mzdy neuplatnila, avšak toto obdobie je nevyhnutne potrebné zahrnúť do celkového obdobia, za ktoré možno náhradu mzdy priznať, lebo ako už bolo vyššie uvedené, rozhodujúcim okamihom, od kedy možno náhradu mzdy priznať, je okamih, kedy zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní a nemožno tento okamih viazať na inú skutočnosť

tak, ako to mýlne v tomto prípade robí žalobkyňa, keď ho viaže na okamih skončenia pracovného pomeru po skončení jej práceneschopnosti.

21. Potom obdobím, za ktoré nemožno žalobkyni priznať náhradu mzdy, je v súdenom spore uplatňované obdobie po 28.07.2013. Potom je vecne správny výrok o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 22.06.2011 do 28.07.2013, a to alikvotná časť za 9 dní júna 2011 vo výške 211,05Eur, za júl až december 2011 á 703,50Eur vo výške 4.221,-Eur, za celý rok 2012 á 756,-Eur vo výške 9.072,-Eur, za január až jún 2013 á 797,50 vo výške 4.785,-Eur a alikvotná časť za 28 dní júla 2013 vo výške 720,32Eur, čo spolu činí 19.009,37Eur, samozrejme so zákonnými úrokmi z omeškania. V tejto časti potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom vyplývajúcim mu z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a naproti tomu rozsudok v časti týkajúcej sa náhrady mzdy a ku nej prislúchajúcim úrokom z omeškania za obdobie od 29.07.2013 do 30.06.2014, ako i za jeden deň mesiaca jún 2011 postupom vyplývajúcim mu z ustanovenia § 388 CSP zmenil a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

22. K ostatnej odvolacej argumentácii žalovanej, už nespôsobilej ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza nasledovné:

23. Interpretácia ustanovenia § 79 ods. 2 Zák. práce spôsobom, akým ho interpretovala pôvodná judikatúra k § 61 ods. 2 zákona č. 65/1965 Zb. v znení zákona č. 20/1975 Zb. (V 7/ 1985 - Výber rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, B 8/84 - Bulletin NS ČR v dobe do 31. decembra 1992), bola založená na predpoklade všeobecnej pracovnej povinnosti - povinnosti zapojiť sa do práce. Podľa názoru odvolacieho súdu v dôsledku spoločensko-ekonomických zmien, ku ktorým došlo po roku 1989, sa táto judikatúra stala nepoužiteľnou. Právnou normou pre súd ako orgán aplikujúci právo nie je totiž len samotný text právneho predpisu, ale predovšetkým význam tohto textu meniaci sa v priestore a čase. Systémová zmena v roku 1989 mala v právnom poriadku za následok hodnotovú zmenu v smere hodnotovej diskontinuity s predchádzajúcim obdobím. Ústava Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb., prijatý s účinnosťou od 1. októbra 1992) v čl. 2 ods. 3 ustanovila, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Stanovila tak zásadu rešpektujúcu jednu zo základných hodnôt právneho štátu a to hodnotu slobody konania. Zmyslom tejto zásady je, že právnú povinnosť možno uložiť iba zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach. Interpretácia vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, je v rozpore s uvedeným čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z nejestvujúcej povinnosti preto nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy.

24. Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci dvanásť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru odvolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody (ako už bolo uvedené vyššie), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zák. práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z odseku 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne.

25. Práve z týchto dôvodov nešlo prijať obranu žalovanej, snažiacej sa už z okolnosti zamestnania sa žalobkyne v prejednávanej veci u iného zamestnávateľa, ako aj z ďalších okolností prípadu vyvodzovať naplnenie zákonných podmienok pre uchránenie pred povinnosťou na zaplatenie náhrady mzdy potom, čo súdy prisvedčili žalobkyni v tom, že výpoveď z 30.06.2010, majúca ukončiť jej pracovný pomer u žalovanej, bola neplatnou.

26. Trvať treba totiž i na tom, že ak o znížení, resp. nepriznaní náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zák. práce môže súd rozhodnúť len na základe žiadosti zamestnávateľa, dôkazné bremeno preukázať podmienky pre takéto prípadné rozhodnutie má zamestnávateľ. Žalovaná splnenie týchto podmienok síce tvrdila, okrem toho, že tak ale v časti dotknutej jej odvolaním neurobila v zmysle vyššie podaného názoru o správnej interpretácii rozhodného ustanovenia hmotného práva (tu rozumej tvrdením s následnou povinnosťou preukazovania rozpornosti uplatňovania nárokov žalobkyne s dobrými mravmi), namiesto je stotožnenie sa so súdom prvej inštancie v tom, že neuniesla ani dôkazné bremeno na preukázanie zamestnania sa, v rozhodnom čase za podmienok prinajmenšom rovnocenných s tými u nej (žalovanej) alebo aspoň existencie objektívnej (z dôvodov len žalobkyňi pričítateľných však nevyužitej) možnosti na takéto zamestnanie sa.

27. Pri zamestnaní sa u R. N. totiž naozaj nemôže byť žiadneho sporu o tom, že príjem žalobkyne z takého zamestnania po celú dobu jeho trvania bol podstatne nižším než ten u žalovanej a zároveň výsledkami vykonaného dokazovania nebolo preukázané nič nasvedčujúce tomu, že by takýto nižší príjem mal byť kompenzovaný čímkoľvek, pre čo by šlo usúdiť aspoň na rovnocennosť zamestnania s tým u žalovanej.

28. V súdenom spore bola žalobkyňa u žalovanej zamestnaná ako pedagogický zamestnanec v súlade so zákonom č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pre účely určenia náhrady mzdy súd správne vychádzal z funkčného platu, lebo podľa § 29 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 553/2003 o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase dania výpovede sa na výpočet náhrady mzdy použije funkčný plat priznaný zamestnancovi podľa § 1 ods. 1, § 4 ods. 4 až 6 a § 30 ods. 3 zákona č. 553/2003 Z. z. Pri výpočte peňažných plnení vychádza podľa všeobecne záväzných právnych predpisov z priemerného čistého zárobku zamestnanca, zisťuje sa tento zárobok z funkčného platu odpočítaním súm poistného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie, príspevku na poistenie v nezamestnanosti, príspevku na doplnkové dôchodkové poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento čistý funkčný plat zisťuje. V danom prípade sa pri výpočte náhrady mzdy nepoužije § 134 a § 135 Zákonníka práce.

29. Je taktiež zrejmé, že priznaný mzdový nárok žalobkyne je v hrubej mzde, z ktorej žalovaná vykoná odvody odpočítaním súm poistného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie, príspevku na poistenie v nezamestnanosti, príspevku na doplnkové dôchodkové poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento čistý funkčný plat zisťuje a žalobkyňi vyplatí čistú mzdu vrátane úrokov z omeškania z čistej mzdy.

30. S poukazom na závery rozhodnutia Okresného súdu Humenné, vo veci vedenej medzi stranami sporu v obrátenom garde pod sp. zn. 7Cpr/1/2016, a ktoré sú obom stranám dobré známe, správne súd prvej inštancie potom nezapočítal do priznanej náhrady mzdy sumu odstupného, ak si ju žalovaná, ktorá ju žalobkyňi vyplatila, uplatnila v hore označenom konaní ako samostatný nárok.

31. Ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce malo do 31.12.2008 znenie: „Ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na právne vzťahy podľa odseku 1 Občiansky zákonník.“ S účinnosťou od 01.01.2009 bolo toto ustanovenie Zákonníka práce novelizované zákonom č. 460/2008 Z. z. tak, že sa slovo „vzťahuje“ nahrádza slovom „vzťahujú“ a slová „Občiansky zákonník“ sa nahrádzajú slovami „všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka“. V dôvodovej správe tejto novely sa uvádza, že v prvej časti Zákonník práce upravuje niektoré ustanovenia, ktoré sú špeciálne pre oblasť pracovného práva. V prípadoch, kde konkrétna úprava v prvej časti Zákonníka práce chýba, platí subsidiárna pôsobnosť Občianskeho zákonníka. Navrhuje sa precizovať, že na tieto prípady sa budú subsidiárne vzťahovať iba všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu však za všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka nemožno považovať len ustanovenia uvedené v prvej časti Občianskeho zákonníka v § 1 až § 122. Aj v ďalších častiach Občianskeho zákonníka sú uvedené všeobecné ustanovenia. Ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením v ôsmej časti Občianskeho zákonníka /táto časť má všeobecné ustanovenia uvedené v § 488 až § 587/. Žalobkyňi potom prislúchajú i zákonné úroky z omeškania.

32. Rovnako súd prvej inštancie správne uzavrel, že dĺžka sporu a skutočnosť, že žalovaná je rozpočtovou organizáciou, nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (ku tomu pozri bližšie napr. Veľký komentár CSP, nakladateľstvo C.H. BECK, rok 2016, str. 940-949).

33. Pokiaľ ide o výrok o poplatkovej povinnosti žalovanej, k tomu odvolací súd uvádza, že podľa § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo pomernú časť žalovaný, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Neoddeliteľnou súčasťou občianskeho súdneho procesu je aj konanie a rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov. Činnosť súdov vo veciach súdnych poplatkov treba však odlišovať od občianskeho súdneho konania (NS SR uznesenie z 28. februára 2011, sp. zn. 1 Cdo 9/2011). Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti (NS SR, uznesenie zo 4. augusta 2011, sp. zn. 8 Sžf 37/2010). Výsledok konania je zrejmy až z právoplatného rozhodnutia súdu, nie skôr. Ak súd prvej inštancie o poplatkovej povinnosti rozhodol pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia, je jeho rozhodnutie predčasné, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o poplatkovej povinnosti žalovanej postupom vyplývajúcim mu z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. d/ CSP zrušil. O poplatkovej povinnosti rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

34. O trovách prvoinštančného ako aj o trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal úspešnej žalobkyni v prvoinštančnom ako aj v odvolacom konaní nárok na náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej v rozsahu 27,96% (žalobou pôvodne žiadaných 29.817,93Eur s prísl., po čiastočnom späťvzati o zaplataenie sumy 108,51Eur s prísl., kde v tejto časti náhrada trov stranám nebola priznaná (čl. 72) a celkovo priznaných 19.009,37Eur s prísl., čo činí úspech žalobkyne 63,98% a úspech žalovanej 36,02%, teda po odpočítaní vzájomných ne/úspechov strán sporu, patrí žalobkyni náhrada trov v rozsahu 27,96%). O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).